

Sentencja

W wypadku przejścia — w rozumieniu dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejścia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów — przedsiębiorstwa należącego do grupy przez przedsiębiorstwo spoza tej grupy, za „zbywającego” w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) tej dyrektywy można także uznać przedsiębiorstwo należące do grupy, do którego pracownicy byli delegowani na stałe, nie mając jednak zawartej z tym przedsiębiorstwem umowy o pracę, niezależnie od tego, że w ramach tej grupy istnieje przedsiębiorstwo, z którym wzmiankowani pracownicy byli związani taką umową o pracę.

(¹) Dz.U. C 220 z 12.9.2009, str. 21.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Halle — Niemcy) — Günter Fuß przeciwko Stadt Halle

(Sprawa C-243/09) (¹)

(Polityka społeczna — Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników — Dyrektywa 2003/88/WE — Organizacja czasu pracy — Strażacy zatrudnieni w sektorze publicznym — Służba interwencyjna — Artykuł 6 lit. b) i art. 22 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) — Maksymalny tygodniowy czas pracy — Odmowa wykonywania pracy w większym wymiarze — Przymusowe przeniesienie do innej służby — Bezpośrednia skuteczność — Konsekwencje z punktu widzenia sądu krajowego)

(2010/C 346/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Halle

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Günter Fuß

Strona pozwana: Stadt Halle

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Halle — Interpretacja art. 22 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9) — Regulacja krajowa przewidująca, z naruszeniem tej dyrektywy, dla urzędników pracujących w służbie interwencyjnej zawodowej straży pożarnej czas pracy przekraczający czterdzieści osiem godzin w okresie siedmiodniowym — Przymusowe przeniesienie urzędnika, który odmówił pracy w powyższym wymiarze na tak samo zaszerogowane stanowisko w administracji — Pojęcie „krzywda”

Sentencja

Artykuł 6 lit. b) dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie stosowaniu regulacji krajowej, takiej jak analizowana w sprawie przed sądem krajowym, która pozwala pracodawcy z sektora publicznego na dokonanie przymusowego przeniesienia na inne stanowisko pracownika zatrudnionego w charakterze strażaka w służbie interwencyjnej z powodu zażądania przez tego ostatniego, by w służbie tej przestrzegany był maksymalny przeciętny tygodniowy czas pracy przewidziany w przywołanym przepisie. Okoliczność, że pracownik w wyniku przeniesienia nie doznaje żadnej konkretnej krzywdy, poza wynikającą z naruszenia powyższego art. 6 lit. b), nie ma w tym zakresie znaczenia.

(¹) Dz.U. C 233 z 26.9.2009.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle — Belgia) — Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko I.B.

(Sprawa C-306/09) (¹)

(Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Europejski nakaz aresztowania i procedura wydawania osób między państwami członkowskimi — Artykuł 4 — Powody fakultatywnej odmowy wykonania — Artykuł 4 pkt 6 — Nakaz aresztowania wydany w celu wykonania kary — Artykuł 5 — Gwarancje ze strony wydającego nakaz państwa członkowskiego — Artykuł 5 pkt 1 — Skazanie w trybie zaocznym — Artykuł 5 pkt 3 — Nakaz aresztowania wydany do celów ścigania — Wydanie uzależnione od spełnienia warunku, by poszukiwana osoba została odesłana do wykonującego nakaz państwa członkowskiego — Łączne zastosowanie art. 5 pkt 1 i art. 5 pkt 3 — Zgodność)

(2010/C 346/27)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour constitutionnelle

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

I.B.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour Constitutionnelle (Belgia) — Wykładnia art. 4 pkt 6 i art. 5 pkt 3 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz. U. L 190, s. 1), jak również art. 6 ust. 2 traktatu UE — Podstawy fakultatywnego niewykonania europejskiego nakazu aresztowania oraz gwarancje, których udzielić powinno państwo członkowskie wydania tego nakazu — Możliwość uzależnienia przez państwo członkowskie wykonania nakazu wydania osoby zamieszkującej na jego terytorium od spełnienia

warunku, by ta osoba po byciu wysłuchaną w państwie członkowskim wydania nakazu, została odesłana do państwa członkowskiego wykonania nakazu celem odbycia tam kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania, które mogą być wobec niej orzeczone w państwie członkowskim wydania nakazu — Szczególna sytuacja osoby skazanej w państwie członkowskim wydania nakazu na podstawie orzeczenia zaocznego, od którego przysługuje jeszcze środek odwoławczy — Ewentualne znaczenie zagrożenia naruszenia praw podstawowych zainteresowanej osoby, a w szczególności poszanowania życia prywatnego i rodzinnego dla orzeczenia, które ma być wydane przez organy sądowe państwa członkowskiego wykonania nakazu

Sentencja

Artykuły 4 pkt 6 i art. 5 pkt 3 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi należy interpretować w ten sposób, że jeżeli dane państwo członkowskie wykonujące nakaz aresztowania dokonało transpozycji art. 5 pkt 1 i 3 tej decyzji ramowej do wewnętrznego porządku prawnego wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celach wykonania orzeczonej zaocznie kary w rozumieniu wspomnianego art. 5 ust. 1 może zostać uzależnione od spełnienia warunku, że osoba, której dotyczy nakaz, będąca obywatelem państwa członkowskiego wykonującego nakaz lub mająca w tym państwie miejsce zamieszkania, zostanie do niego odesłana w celu ewentualnego odbycia kary orzeczonej wobec niej w wyniku ponownego postępowania przeprowadzonego z jej udziałem w państwie członkowskim wydającym nakaz.

(¹) Dz.U. C 233 z 26.9.2009, str. 11.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep — Niderlandy) — J.A. van Delft, J.C. Ramaer, J.M. van Willigen, J.F. van der Nat, C.M. Janssen, O. Fokkens przeciwko College van zorgverzekeringen

(Sprawa C-345/09) (¹)

(Zabezpieczenie społeczne — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Tytuł III, rozdział 1 — Artykuły 28, 28a i 33 — Rozporządzenie (EWG) nr 574/72 — Artykuł 29 — Swobodny przepływ osób — Artykuły 21 i 45 TFUE — Świadczenia z ubezpieczenia zdrowotnego — Osoby uprawnione do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy — Miejsce zamieszkania w państwie członkowskim innym niż państwo zobowiązane do wypłaty emerytury lub renty — Udzielanie świadczeń rzeczowych w państwie miejsca zamieszkania na koszt państwa zobowiązanego do wypłaty emerytury lub renty — Brak rejestracji w państwie miejsca zamieszkania — Obowiązek uiszczania składek w państwie zobowiązanym do wypłaty emerytury lub renty — Zmiana przepisów krajowych państwa zobowiązanego do wypłaty emerytury lub renty — Ciągłość ubezpieczenia zdrowotnego — Różnica traktowania między rezydentami i nierezydentami)

(2010/C 346/28)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: J.A. van Delft, J.C. Ramaer, J.M. van Willigen, J.F. van der Nat, C.M. Janssen, O. Fokkens

Strona pozwana: College van zorgverzekeringen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Centrale Raad van Beroep — Wykładnia traktatu WE, art. 28, 28a, 33 i załącznika VI, część R, lit. 1 a) i b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2) oraz art. 29 rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 (Dz.U. L 74, s. 1) — Emeryci i renciści — Obowiązek zarejestrowania się w komisji ds. ubezpieczeń zdrowotnych w Niderlandach — Obowiązek uiszczenia składki

Sentencja

- 1) Artykuły 28, 28a i 33 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 1992/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w związku z art. 29 rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 311/2007 z dnia 19 marca 2007 r. należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego takiemu jak w sprawie przed sądem krajowym, które przewiduje, że osoby uprawnione do emerytury lub renty należnej na podstawie ustawodawstwa tego państwa, zamieszkujące w innym państwie członkowskim, w którym mają na podstawie wymienionych art. 28 i 28a prawo do świadczeń rzeczowych w razie choroby udzielanych przez instytucję właściwą tego państwa członkowskiego, powinny z tytułu tych świadczeń uiszczać składkę w postaci potrącenia z emerytury lub renty, nawet jeżeli nie zarejestrowały się w instytucji właściwej państwa członkowskiego miejsca zamieszkania.
- 2) Artykuł 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego takiemu jak w sprawie przed sądem krajowym, które przewiduje, że osoby uprawnione do emerytury lub renty należnej na podstawie ustawodawstwa tego państwa, zamieszkujące w innym państwie członkowskim, w którym mają na podstawie art. 28 i 28a rozporządzenia nr 1408/71 w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 1992/2006 prawo do świadczeń rzeczowych w razie choroby udzielanych przez instytucję właściwą tego ostatniego państwa członkowskiego, powinny uiszczać składkę z tytułu tych świadczeń w postaci potrącenia z emerytury lub renty, nawet jeżeli nie zarejestrowały się w instytucji właściwej państwa członkowskiego miejsca zamieszkania.